Ч. 36 Четвер 16 (28) лютого 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Похорон Найдост. Архікнязя Альбрехта.

Дня 26 лютого (вчера) відбув ся величавий похорон бл. п. Арх. Альбрехта. Похорон сей був справдішною манїфестациею цілої Монархії. Улиці і площі Відня, котрими переходив похоронний похід, були переповнені людьми. Шпалер творило войско. Всї вікна і бальконн домів при улицях, призначених для походу, були обиті чорною материею; так само ліхтарні. Всї склепи позамикані. Під проводом ґенерала Аппеля вирушило все войско з Відня на похорон. Артилерия мала стріляти на Шмельцу.

На похорон приїхала вся цїсарска родина, нїмецкий цїсар Вільгельм, князь Аоста, російский князь Володимир, два князї віртемберскі, два саскі, наслїдник престола люксенбурского, наслїдник баденьского, князь Людвик баварский і богато инших; а всї зі своїми дружинами. Кожда держава в Европі прислала свого заступника. Кромі того явили ся численні депутациї від нашого войска і чужого, в котрім Архікнязь мав великі достоїньства, і від країв нашої держави. По полудни перед 3 годиною наш Цїсар і нїмецкий, князї і архікнязї, заступники чужих правительств, зійшли ся в Бурґу в сали до авдиенций.

Там сьвященник покропив тїло пок. Архікнязя, камердінери зняли трумну з катафальку, і перенесли еї на т. зв. швайцарске подвіре в Бурґу. Перед трумною ішло духовеньство, офіцири і гофмайстер двора бл. п. Арх. Альбрехта, по обох боках трумни ішло по 8 чурів зі сьвічками і ґвардия. За трумною ішли: наш Цїсар з нїмецким, заграничні князї і архікнязї і депутациї офіцирів заграничних полків. Коли трумну поставили на червонім ридвані, запряженім в шість білих коний, похоронний похід рушив до костела Капуцинів. Спочатку їхала шкадрона кавалериї, за ними двірский фурієр на кони, служба, камердінери і урядники пок. Архікнязя, депутациї офіцирів, ад'ютанти і иньші.

Побіч каравану з обох сторін ішли: 4 камердінери прибічні, а два палатні і чотири чури з походнями в руках. Ґвардия піша і кінна творила ескорту. За трумною ішли: наш Цїсар з нїмецким, князї і архікнязї, заступники правительств чужих, депутациї офіцирів заграничних полків, ґенерали, офіцири і инші, що не були в службі. Щоби люди не пхали ся, то ґвардия ішла боками улиць і творила рухомий шпалер. Похід кінчив ся батальоном піхоти і шквадроною кавалериї. Коли трумна переїздила попри брами Бурґу, на одваху давали їй гонори військові. Кондукт ішов з Бурґу через Рінґштрассе, Опернґассе, площу Альбрехта, улицею Теґетова до костела оо. Капуцинів. Маґістрат Відня, духовеньство і шпиталї, виходячи з костела ОО. Авґустиянів, виступили на перед походу.

В середині костела оо. Капуцинів, оббитого зовсїм кіром, ждали на обряд похоронний Женщини Найв. Дому цісарского, специяльні посли, тайні радники, мінїстри, дипльомати і ріжні депутациї. В брамі костела трумну з пок. Архікнязем приняло духовеньство і зложило на катафальку перед головним престолом серед множества сьвічок. За трумною війшла до костела також ґенералїция, а решта офіцирів уставилась на Най-Маркт.

Коли зібрані в костелї заняли призначені місця, кардинал князь Груша посьвятив торжественно мощі пок. Архікнязя, почім двірска капеля заграла: Libera. Серед похоронних молитв, при сьвітлї походень занесено відтак домовину в гробницю костела. Перед домовиною ішло туди духовеньство, перший охмістр Є. В. Цісаря, а також охмістр і оба ад'ютанти бл. п. Архікнязя. В гробницях ще раз посьвячено мощі, почім великий охмістр Найв. Двора передав ключі від домовини ґвардиянови оо. Капуцинів. Рівночасно Найв. Двір і всї присутні вийшли з костела.

Промова посла Барвіньского

на 9-ім засїданю Сойму краевого (24-го січня 1895 р.) над петициею м. Залозець.

Високий Сойме! Край наш есть переважно рільничий а рільництво становить головне майже жерело прожитку нашого селяньства і дрібного міщаньства. Попри рільництво розвинули ся в ріжних сторонах нашого краю ріжні галузи промислу домашного, яким наші селяни і міщани займають ся, в порах року, коли їх не спиняють роботи рільничі. З сего другого жерела допомагають собі вони в своїх потребах, наколи їм не дописали доходи з поля.

Однак з часом підупав наш промисл домашний, опинив ся на краю пропасти, а іменно причинили ся до того фіскалїзм властий податкових, особливо інспекторів податкових, котрі не зрозуміли належно своєї задачі і наклали податок доходовий на тих, що займали ся промислом домашним. До упадку нашого промислу домашного причинила ся також конкуренция країв західних, котрі край наш засипували виробами свого промислу, на око гар-

29)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Судьба обернулась нараз сумно против молодого мужчини, бо він попав ся в руки свому неумолимому ворогови. Але коли Коттон звернув ся против него і боронив ся з цілої сили від пса, що заїло кинув ся на него, надїхав Сандер — хоч зовсїм не в тім намірению, якого Коттон побоював ся. Втїкач видів і в нїм свого противника; ему не ставало вже сил і ледви що ще міг держати ся на ногах, але охота до житя додала ему ще раз майже послідної вже сили та енерґії. Він кинув своєю вже ненабитою рушницею з цілої сили в пса, котрий лиш страшно завив і відскочив, вхопив рушницю, що випала упавшому їздцеви з рук, пустив ся відтак досить ще стрімким убочем, так, що аж камінє за ним котило ся, побачив з долини, що оба їздцї не гонять вже за ним і почав ще раз втїкати, але сим разом вже з більшою надією, що ще вирагуе ся і збіг в мочаровату долину.

Через то, що Коттон скочив із стїнки, відорвав він і двох гонителїв від Дана; але той мимо того не знав, що робити, чи втїкати самому, чи іти за своїм білим товаришем, з котрим навіть ще й не умовив ся був, де мають зійти ся на случай, як би їх розлучили. Але Джемс не дав ему довго надумувати ся; его коник біг жваво по острім камінью і він піднявши рушницю в гору, прискочив до него та крикнув: Га, псе, тепер вже ти в моїх руках!

Мулят інстинктовно пустив ся знову втїкати, але зараз по тім кілька перевернених ялиць спинило его в бігу, а хоч він в шаленім поспіху й перескакував через них, то таки для коня не були они нїякою перешкодою. Сьмілими скоками перебирав ся кінь почерез ялиції, а коли нещасливий оглянув ся, то побачив, що его противник вже лиш на дванайцять кроків від него....

Аж ось — дальше в долинї на убочи горба — роздав ся вистріл, там рішилась може побіда для его товариша — то й була его послїдна надія. — Лиш двох ворогів мав за собою — ще можна було здержати їх сьмілою обороною. Він скочив отже борзо кілька кроків в бік під високу ялицю і тут — змірившись пістолетом, пристанув і крикнув придушеним від великого змученя та внутрішного зворушеня голосом:

— Стійте! Смерть тому, хто лиш ще одним кроком поступить ся до мене!

Батько й син жили за надто довго в лїсах, як щоби не дали віри сїй погрозї. Але й оба знали вже, що їх жертва не рушить ся з місця, бо й не може, а они ще мали сьвіжі сили чи то розпочати з ним борбу, чи гонити за ним. Але виставляти ся без потреби на небезпечність, того не думали. Ще з війни з Індиянами виучились були они й їх способу воюваня, а скоро лиш побачили, що втїкач сховав ся за дерево, то й они в миг ока розбіглись кіньми. Як би на команду злїзли оба з коней та й собі поставали поза найблизшими пнями, щоби й себе забезпечити від куль і мати на оці кождий рух своєї жертви.

Дан знов, котрий може думав, чи би не можна скористати з сеї першої хвилї, щоби знову трохи дальше відбічи від них, скочив чим борше в корчі, коли побачив, що они злазять з коний. Добре зробив, що ще раз оглянув ся, бо вже рушниця старого Лийвля наставилась до него так певно, як би еї хто до чого пришрубував і він майже мимо волї присїв, щоби уйти кулї.

— Чуеш Джемс! — відозвав ся старий зпоза свого дерева — той волоцюга добре звідси сховав ся; я не виджу більше нїчого, лиш кінчик его пістолета — коли можеш де сягнути его по ногах, то почестуй его, але.... сам стережи ся.

— Не бійтесь, тату — відповів син сьміючись — він не поважить ся зміритись до мене, бо я взяв вже его на ціль і нехай лиш на один цаль виставить ся, то дістане зараз кулею.

Так перележали оба через якийсь час на

нійшими і дешевшими. З тими виробами не могли вироби нашого промислу домашного конкурувати, раз для того, що були дорожші, а вдруге для того, що виробляють ся на старих варстатах і не осягають тої досконалости, як вироби західні.

Таким способом промисл домашний мало що зовсім не щез, аж вистава краєва в 1877 р. виказала нам останки сего промислу. На сї останки звернули увагу знавці, а навіть утворила ся в Видїлї краєвім комісия для промислу домашного, котра розвинула незвичайну діяльність.

З признанем мушу заявити, що край і комісия промислова, а також щедрість В. Сойму причинили ся до того, що сей завмираючий промисл домашний почав ся двигати і розвивати. Вистава краєва в минувшім році устроєна виказала поступ на тім полї, а гості, що прибули до нас з инших країв держави, не могли начудувати ся виробам нашого домашного промислу.

В. Сойм щорічно ухвалює і підвисшує значно дотацию на піднесенє домашного промислу. Нинї дійшла та цифра до 140.000 зр. Однак не звернено ще достаточної уваги на одну галузь домашного промислу, котрий задержав ся і розвинув ся в значній части в сторонах північно-всхідних нашого краю, а именно в брідскім, а то в громадах: Залізцї, Маркопіль, Мільно — і в збараскім в громадах: Богданівка, Клебанівка, Медин, Збараж і ин., в котрих розвинув ся промисл ткацко-килимарский. У нас дуже часто послугують ся виробами чужо-краєвими, коли тимчасом здавен-давна вироби наші подибати можна хиба по хатах сельских, церквах та костелах.

Отже при сїй нагоді позволю собі звернути увагу В. Палати і комісиї для промислу краєвого, щоби в дальших своїх працях звернули більшу і пильну увагу на підпиранє промислу килимарского, а именно, чи не дало би ся, як жадає петиция громади Залізцї, утворити там осередок, котрий служив би до піддержаня промислу килимарского в тих сторонах.

Громада Залізцї числить около 8000 мешканців. Колись була досить заможна, нинї підупала наслідком того, що міщани в значній части черпали дохід з рільництва, а через роздробленє рілї і упадок рільництва зубожіло міщаньство. Також і промисл боднарский, котрий там давнїйше розвивав ся, підупав тепер через винищенє лїсів. Дало би ся отже добробит тих північно-всхідних сторін краю, а именно повітів брідского і збараского двигнути підпомаганєм промислу ткацко-килимарского.

Рада громадска в Залізцях ухвалила навіть, що і з своєї сторони причинить ся до того, щоби така школа могла також там війти в житє.

Коли зважимо, що край наш значно підупав материяльно, а особливо північно-всхідні сторони краю, що там щорічно часть людности задля материяльного недостатку опускає свій край, то покаже ся річию конечною, щоби В. Сойм і Видїл краєвий постарали ся о те, щоби в Залізцях завести жадану громадою школу для промислу ткацко-килимарского".

Петицию громади Залізцї придїлено комісиї промисловій, котра на засїданю В. Сойму з дня 31 сїчня предложила таке внесенє до ухвали: „Петицию громади Залізцї о заложенє варстату взірцевого для науки ткацтва відступає ся Видїлови краєвому, взглядно краєвій комісиї для справ промислових до відповідного розслїдженя, переведеня укладів і справозданя на найблизшій сесиї Сойму".

До сего внесеня комісиї промовив ще п. Барвіньский: „Скоро вплинула петиция громади Залізцї, мав я нагоду висказати мотива, які спонукали мене ту петицию як найгорячїйше поперти. Нинї коли комісия промислова прихиляє ся до жаданя сего міста, додаю ще, що в тій сторонї краю, де так упослїджений промисл килимарский, належало би навіть з значнїйшими жертвами з сторони краю устроїти таку школу, котра би була в силї сей промисл поставити на висшім степени розвою як тепер.

Вистава краєва виказала, що там, де заведено взірцеві варстати, промисл домашний може конкурувати цїлком успішно з заграничним. Отже коли би і тут, в тій сторонї краю заведенем взірцевого варстату ткацко-килимарского, край прийшов в поміч тій галузи промислу, то не сумнїваю ся, що в дуже короткім часї людности сеї сторони краю можна би значно помогти до материяльного подвигненя. Заходи пп. Федоровичів в Клебанівцї, в Товстім і Вікнї показують, що сей промисл килимарский дійстно заслугує на сильнїйшу підпору і тому підпираю сю справу як найгорячїйше і прошу, щоби Видїл краєвий старав ся еї як найприхильнїйше полагодити в користь жаданя громади Залізцї".

По тій промові ухвалив Сойм внесенє повисше комісиї промислової.

Перегляд політичний.

Комісия буджетова Палати послів приняла на вчерашнім засїданю титул „заряд скарбовий" після реферату пос. Козловского. Пос. Кайцль інтерпелював п. міністра скарбу в справі кризи в промислї цукроварнім. П. міністер відповів, що причиною тої кризи не есть податок консумцийний і що цїна цукру в дрібній продажи в послїдних часах значно упала.

На засїданю віденьскої ради санітарної сконстатував референт санітарний др. Куш, що холера в цїлій Австриї вже вигасла.

З другого руского комітету виборчого виступив о. Александер Стефанович заявляючи в „Дїлї", що не може в тім комітетї засїдати. Кооптований знов головним руским комітетом виборчим член п. судия Антін Дольницкий просить нас занотувати, що его кооптовано без его згоди і що він не хоче належати до нїякого комітету виборчого.

З Петербурга доносять, що міністер справ внутрішних, Дурново, має вже сими днями одержати димісию; наслїдником его має стати любимець царя, ґен. Ґаліцин, член ради державної.

Зачувати, що правительство росийске постановило уважати справу вірменьску за чисто внутрішну турецку і не допустить до того, щоби Англїя зробила з неї справу межинародну. Правительство росийске бажає в сїй справі строгого доходженя, тим більше, що функциюючий в Льондонї вірменьский комітет революцийний, запускає свої сїти також по Вірменїї.

В Парижи настав знов переполох з обави нових замахів анархістичних. Полиция париска дістала именно вість, що послїдними днями украдено в копальнях на провинциї великі запаси динаміту, котрі укрито десь коло Парижа.

Новинки.

Львів дня 27 лютого 1895.

— На будову руского театру надіслали пп.: Стан. Бачиньский з Фриштака 1 зр. 40 кр.,

занятих з початку місцях, бо й оба Ляйвлї чули вистріл та хотїли тепер не наражаючи свого власного житя на небезпечність, підождати, що вдіяв Кук, заким би они зважились на рішучий крок. Они знали дуже добре, що мулят вже їм не втече, а Джемс своїм звичаєм крикнув тепер із всеї сили мисливским способом. Оклик его не позістав довго без успіху, бо з тої сторони, в котру утїк білий, почали корчі розхиляти ся, а з них вискочив Сандер на запінених кони.

Дан почув також той шелест і вихилив ся трохи наперед, щоби побачити, що за новий ворог звідтам іде до него. Аж ось старий Ляйвлї потягнув тепер за язичок від свого штуца і по тихім лїсї роздав ся гук. Але Ляйвлї зовсїм не мірив в мулята, лиш в кусень кори, що відставала від пня, щоби тим втїкача може напудити і змусити его, щоби він піддав ся. Але той чи може думав, що, вихилившись трохи, відслонив себе, чи може для того, що розірвана кора упала на него, схопив ся борзо і мимоволї висунув ся наперед, забуваючи при тім зовсїм, який небезпечний ворог тут єму грозить. В миг ока наставилась до него рушниця і в тій хвили блиснув огонь з неї, а нещасливий мулят, поцїлений в ногу, упав з криком на землю.

Однакож та рана не була зовсїм смертельна, лиш відповідала тій цїли, щоби зловити „нїґґра", бо таке було намїренє полїщуків. Але тепер прискочив з диким криком Сандер; білявї кучери звисали єму на лице, тоненький сурдут подер ся на нїм від терня, і він зіскочивши коло раненого з коня, замахнув ся рушницею та з цїлої сили вдарив мулята тяжкою кольбою по голові, так що той ледви ще мав час піднести руку в гору та заслонитись і від того страшного удару стратив память і став, як би не живий. Але Сандерови було ще того за мало і він замахнув ся другий раз; але тепер добіг вже й Джемс до того місця та не допустив до нового удару.

— Дайте спокій, сер, кажу вам!... чи то такий у вас звичай збиткувати ся над чоловіком, що зранений лежить на земли?

— А хороба на того падлюку! — крикнув Сандер охрипливим голосом і хотїв вирвати ся від молодого мужчини; — пустїть мене, нехай єму кости поломлю; хиба хочете, щоби отсей розбишак ще дихав, підчас коли один із ваших товаришів лежить онтам в яру з простріленим серцем?

— Що?... Кук? — крикнув Джемс з великого перестраху і пустив руку злочинця, котрий вже за третим разом замахнув ся рушницею, та лютими очима виглядав собі то місце, в котре можна би так ударити, щоби смерть відразу наступила. Але тимчасом надійшов вже був і старий Ляйвлї, що не такий був скорий в ногах, як его син, та не надумуючись довго вирвав розлюченому шротівку з рук і кинув еї далеко від себе, а відтак станув межи ним а лежачим без памяти мулятом і відозвав ся сердито:

На рани Христові, сер, коли ідете з джентльменами на лови, то й ведїть ся як джентльмен. Отсе наш чоловік, коли ми его імили, а ми хочемо его вже для того живцем мати, щоби довідатись від него не про одно, що нам звідси пропало.

— Коли-ж бо він убив вашого товариша — сказав на то Сандер.

Той іде онтам з гори до нас — відповів старий спокійно, і дійстно надходив вже Кук, котрий почув вистріл і пустив ся відтак пішки та з закровавленим чолом через низький горб, що тягнув ся тут филясто на північний захід. Кук хотїв тепер передовсїм довідати ся, чому Сандер лїпше помагав єму і не дав втїкачеви бодай шротом по ногах. Сандер сказав на то, що він був занадто далеко і гадав, що й его самого куля смертельно зранила.

— Ну, але ви все-таки зробили дуже по приятельски, що лишили мене так самого між камінем — відповів Кук гнївливо. — Але ось направду.... то мулят тут лежить.... хиба-ж він вже неживий?

Кількома словами розповів він опісля цїлу подію своєї погонї і як то нещасливим случаєм в рішаючій хвили кінь під ним упав. Дальше гонити не було чого, бо Босий, хоч би й міг ще бічи, ішов би лиш за слїдом мулята, а не білого чоловіка. Втїкач, коли пєско кинув ся на него, так его вдарив по хребтї, що хоч може й не поломив єму костий, то він все-таки ледви міг рушити ся з місця і лиш з великим трудом лїз за своїм паном.

Постановили отже, взяти передовсїм мурина домів, куди їм на всякий случай було близше, як до Гелени, а дома мали порадити ся, що робити дальше.

Джемсова куля пробила бідачискови ногу повисше колїна і кров плила з неї сильно. Але удар кольбою, був, видко, далеко небезпечнїйший для него, бо его права рука, котрою хотїв

о. Ап. Чемериньский з Будзанова 7 зр. 30 кр. за продані купони, о. Ів. Погорецкий з Бродок 1 зр. 15 кр. з карт в домі о. Сойки і о. Ів. Лебедович з Жапалова 16 зр. на сю суму зложили: сьвященики на соборчику в Дикові 5 зр. 10 кр. а то: о. Павловский 1 зр., о. Савойка 50 кр., кс. Ференберґ 30 кр., н. Соколовский 1 зр., прочі меншими датками; о. Савойка з Милкова зібрав 6 зр. 60 кр. між иншими від о. Кобрина 1 зр. 10 кр.; на руки о. Лебедовича зложили: п-ї Недомска почтмайстриня з Жапалова 1 зр., п. Ів. Огризло з Олешич 1 зр., і меншими датками 2 зр. 30 кр. разом 16 зр.

— **Концерт ремісничого товариства „Зорі“**, у Львові на дохід будови власного дому відбуде ся дня 3. марта Буде сьпівати хор „Бояна“ і пп. Крушельницка і Мишуґа. Ціни місць: фотелї по 1 зр. 50 кр., першорядні крісла по 1 зр., другорядні по 75 кр., а третьорядні по 50 кр. Вступ на салю 30 кр.

— **З вечерка „Ватри“** було 154 зр. 11 кр. чистого доходу і ту суму передано на стіпендийний фонд ім. Т. Шевченка.

— **Студінь і сніги а повінь.** Сегорічна зима належить до виїмкових, бо давно вже не памятають люди, щоби була така студінь і такі метелиці снігові як сего року, а що головно, щоби студінь та сніги обнимали так широкі простори землї як сего року. То ще не чуванє, щоби н. пр. в Альжирі, в Африці були такі сніги, аби аж зелїзниці ставали, щоби в Тулюзї, де звичайно студінь доходила не дальше як до одного, двох а найбільше пять степенів морозу, мороз дійшов аж до 27 степенів, або щоби н. пр. на Сицилії замерз чоловік на зелїзници у ваґонї, — де доси не було в звичаю бо й не було потреби огрівати ваґонів. В Данії від двайцяти лїт не було такої зими, як тепер. Там засипав сніг кілька міст так, що они зовсїм через довший час були відорвані від цїлого сьвіта, а по селах лежить сніг ще до нинї на півтретя сяжня високо. Остра зима наробила в теплїйших краях великої шкоди, бо по садах вимерзла вся садовина. В парискім звіринци погинуло богато звірят, але за те мають Парижани ту вигоду, що можуть по леду переїздити через Секвану і совгати ся по всїляких ставках. Замітне з'явище показало ся у Франції в департаменті Авейрон. Там єсть Деказвіль а Крантак 130 метрів висока гора, що колись дуже давно була вульканом; коли настане дуже остра зима, то погаслий сей вулькан зачинає давати ознаки житя. Так було і сеї зими; кілька днїв тому назад почав виходити з гори густий дим. Сегорічна люта студінь насуне може неодному гадку, де єсть найстуденїйше на земли, де ще люди жиють. Отже треба знати, що найстуденїйшим місцем єсть місточко Верхоянськ в Сибіри. Найбільший мороз, який там буває, доходить до 68 степенів, а пересїчна температура в поодиноких місяцях буває там така: в сїчни — 53 степенів морозу, в лютім — 46 степ., в марті — 28 степ., в цьвітни — 16 степ., в маю нуля; від мая зачинає ся тепла пора: в червню буває 10 степ. тепла, в липню 14, а в серпню вже лиш 6 степенів і знов зачинає ся студінь: у вересню буває — 2 степені морозу, в жовтню вже 20, в падолисті — 40 а в грудни 50 і більше степенів морозу. Цікаво, як жиє ся людем і звірятам серед такої студени. Як би там були ще й вітри та мели снїгом, то чоловік би таки не видержав. На щасте серед такої студени панує там повна тишина і сніг не паде. Коли люди на дворі віддихають свобідно, то в горлї легкий чують біль. Коли їде ряд саний, то єго окружає цїла хмара пари, яка повстає від диху людий і коний, а коли воздухом перелїтає птах, то за ним лишає ся мала смуга пари. Коням часто від студени пукають копита. Рени ховають ся по лїсах і збивають ся в одну гурму, щоби разом лїпше огрїти ся. В лїсах пукають старі дерева а скали розскакують ся від студени і в земли роблять ся розколини, з котрих добуває ся вода і парою наповняє воздух. — Звістний з катастрофи в Люґльох слїдитель печер інспектор лїсовий і метеорольоґ Путік звертає увагу на то, що теперішна остра зима і великі сніги суть майже певною ознакою, що в многих сторонах настануть з весною великі повени. Він радить отже, щоби люди вже заздалегідь мали ся на бачности і зробили все що лиш можна, щоби нещасте відвернути або бодай єго забезпечити. Тами та гати над ріками треба буде завчасу оглянути і понаправляти, а материял деревляний упрятати або обезпечити. Люди, що мешкають над ріками повинні завчасу памятати о тім, щоби всяке своє майно котре лиш дасть ся, особливо же худобу та збіже перенести на безпечне місце.

— **Великий скарб** найшов недавно один пекар в Брукселї. Він постановив збудовати нову піч в пивници і закликав муляря до роботи. Муляр копав і завадив лопатою о якусь глиняну посудину, завязану перґаменом. При тім був син пекаря; той казав розбити горнець, з котрого посипали ся великі золоті гроші. Стали оба дальше копати і ще найшли кілька таких горців з грішми. Ті гроші іспаньскі і португальскі з часів короля Кароля V. Кождий гріш такий варт близько 15 зр., а цїлий скарб виносить около чверть міліона зр.

Телеґрами.

Відень 27 лютого. Натовп людий на похороні бл. п. Архікн. Альбрехта був невиданий доси у Відни. Походови похоронному приглядало ся яких 300.000 до 400.000 людий. В похороннім поході взяло участь 39 баталїонів і 7 шкадрон. Сальву почетну давала піхота разом з артилерийними бриґадами уставленими на подальших точках міста, потім заграли всї музики войскові разом імн народний.

Відень 27 лютого. Нинїшний обід в нїмецкім посольстві не відбуде ся, позаяк цїсар нїмецкий буде на великім ґалевім обіді двірскім. Цїсар Вільгельм був вчера по полудни з візитою у ґрафа Кальнокого і перебув у него через пів години.

Льондон 27 лютого. Бюро Райтера доносить, що цар предкладає російскому амбасадорови в Льондонї, бар. Штальови, посаду мінїстра для справ заграничних.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	-	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·4
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ран.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Віднї (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізволяють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **„Правда“**, вістник політики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тілько 4 зр. Адміністрация „Правди“ находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Надіслане.

заслонити ся, була зломана саме повисше кістки та й з правого боку єго кострубатої голови добувала ся кров поволи темною масою. Старий Ляйвлї, як знав, так обвязав єму єго рани, але мулят не давав ані знаку житя; лиш ще слабоньке битє серця давало знати, що він ще дихає і они не могли єго інакше забрати, як в той спосіб, що розтягнули дві дерги з під сїдел межи кіньми Кука і старого Ляйвля та зробили рід ношей, з котрими лиш страшно поволи могли поступати по нерівній земли.

Джемс однакож заявив, що сим разом не дасть білому оттак хитро-мудро викрутити ся і дальше втїкати, лиш піде в слїд за ним, доки лиш буде міг. Просив отже батька, щоби той оправдав єго перед панями, бо то важна справа єго задержала і він не може її відложити, взяв рушницю на плече, сїв на свого коня і пустив ся в слїд за білим так скоро, як лиш на то дозваляло єго бистре око, ну, та й мисливский інстинкт. Видко, що білий мусів бути скалїчений, бо в кількох місцях було слїдно кров. На однім камени, де він, мабуть не боячись вже погонї, обвязував собі рани, скінчив ся слїд а молодий чоловік був змушений розпізнавати тепер тропу там, де око невправного чоловіка видїло би лиш пустару, на котру ще нїколи людска нога не поступила.

14.

Болївар. — Втеча Марії.

В тій самій хвили, коли Том Барнвель відплив з Гелени, щоби розвідатись на перед в Монтґемері і на другий день підождати там на ґаляр, висунув ся також з під низько звисаючих верб острова малий, вузонький човен на похват ріки Місісіпі і причалив до арканзаского берега. В човнї сиділо двох людий, мурин Болївар і местїцкий хлопець Оліо, — перший з них веслував обома веслами та робив ними з цїлої сили, а другий сидів собі недбало з паньска позаду човна і робив легкою кермою.

Він мав на собі просту, сиву лїберию, і то лиш жакет та штани з кармазиновими випустками, а коло него лежала така сама шапка, але на голові мав великий соломяний капелюх з широкими крисами, як би на то, щоби єго сонце не пекло. Болївар знову мало на то зважав, противно, він скорше любив спеку, бо здоймив з себе капелюх, жакет і сорочку а остав ся лиш в сїрих, полотняних штанах, так, що сонце пекло єго безпосередно в мушкулисті, чорні плечі. В човнї лежало кілька грубих олoвяних плит, вкритих якимсь зложеним полотном — може чи не якимсь міхом.

Оба они, мужчина і хлопець, мусить не конче навиділи ся, бо мурин не відзивав ся анї словечком до свого товариша і захмурений дивив ся навперід себе, а Оліо, як би єму на глум, посвистував так званої муриньску пісню, а притім як би насьміваючись з мурина споглядав усьміхаючись понад єго чорне тїло на широку смугу лїса, до котрого чим раз більше підпливали.

(Дальше буде)

За редакцию відповідає Адам Кравковецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.